

Jeg røber næppe nogen hemmelighed ved at sige, at det er ganske vanskeligt at forklare sagsøger, at han ganske vist vandt helt og holdent, men at han må nøjes med ærens palmer og den tvivlsomme glæde at skulle betale sin advokat de 7.000 kr., der kommer til at mangle, når de tilkendte omkostninger trækkes fra advokatens regning. Var sagen blevet afsluttet i § 355-mødet, var det gået sagsøger næsten lige så galt. Han ville da være blevet tilkendt omkring 1.100 kr., medens hans omkostninger havde været på cirka 5.500 kr.

Man vil måske hævde, at køretiden på 5 timer i eksemplet ikke skal koste alverden i advokathonorar, eller at sagen fra starten kunne være sendt til en lokal kollega. Hvad angår køretiden skal jeg bemærke, at i den tid, der går på landevejen, kan advokaten ikke lave noget andet, og da døgnet stadig kun har 24 timer, er tiden endegyldigt mistet, og tid er penge. Det andet synspunkt har en vis vægt, der tager til i styrke jo længere væk sagen skal foregå. Det bør dog imidlertid være således at en sagsøger som udgangspunkt kan få sin egen advokat til at møde, og i langt de fleste tilfælde vil klientens sager da også foregå inden for en rimelig afstand. Jeg føler, at 50 km klart må ligge inden for den afstand til en domstol, hvor sagsøger med rette må have ret til at benytte den advokat, han kender og normalt benytter. 50 km kan endog blive inden for egen retskreds, hvis man, som det har været nævnt, i en ikke fjern fremtid eksempelvis lægger retten i Store Heddinge ind under retten i Roskilde.

Som det ses af eksemplet, er det ikke mindst § 355 mødet, der ødelægger økonomien.

For at løse problemerne skal der efter min opfattelse ske følgende:

1) Inkasso- og proceduretaksterne skal i alle sager under nogle hundrede tusinde ændres radikalt opad. De tal, vi ser i domstolens tabeller, er, så længe jeg kan huske, kun ændret hårfint. I udgangspunktet har procedure altid været usselt betalt, og salærernes stigningstakt har end ikke fulgt pristallet. Er sagsgenstanden under nogle hundrede tusinde, er der ikke økonomisk baggrund for at give sagen den behandling, den mange gange skal have.

- 2) Retterne bør kun rent undtagelsesvis forlange § 355 møde, hvis sagsøgte er repræsenteret af advokat.
- 3) Er sagsøgte selvmøder, bør udgangspunktet være det samme. Fornemmer retten, at sagen ikke bliver rigtigt behandlet på denne måde, bør retten i stedet for et § 355 møde beskikke advokat for sagsøgte. Et sådant ønske er rimeligt, idet den omstændighed, at sagsøgte vælger at møde selv, under ingen omstændighed bør koste sagsøger penge. Skulle man af fiskale grunde ikke mene at kunne beskikke advokat, mener jeg, at konsekvensen bør være, at sagen blot gennemføres med den mangelfulde sagsbehandling fra sagsøgtes side, idet sagsøgte så selv må bære risikoen for, at han har valgt at møde uden advokat.
- 4) Fristen for afgivelse af svarskrift bør være således, at svarskriftet skal være indleveret til retten senest 4 uger fra sagens modtagelse i retten. Retten bør forpligtes til senest en uge efter sidste rettidige dato for afgivelse af svarskrift at afsige udeblivelsesdom, hvis svarskriftet ikke er kommet. Jeg har jævnligt oplevet, at der på dette stadi af sagen går ganske lang tid, inden stemplet med U-dom benyttes.
- 5) Det hedder i anbefalingerne til de retter, der deltager i pilotprojektet, at for at nedsætte sagens behandlingstid bør der altid knyttes udeblivelsesvirkning til manglende rettidig afgivelse af skriftlige indlæg, og der anbefales en svartid for skriftlige indlæg på 3 uger.

Mit sidste forslag til at fremme sagshastigheden er nærmest ment som en provokation, hvis hensigt er at få dommerne til at ansue problemerne fra en måske noget uvant synsvinkel: Mit forslag går ud på, at retterne også bør have en ubetinget frist på 3 uger til at komme med deres skriftlige indlæg (læs: dommen). Manglende overholdelse bør medføre en art udeblivelsesvirkning, der kunne bestå i, at retten betalte »udeblivelsesomkostninger« med eksempelvis 1% af sagsgenstanden pr. dag udeblivelsen varer, idet disse omkostninger udbetales af statskassen (eller af dommeren personligt!???) til parterne med halvdelen til hver.

Springer en frist for en advokat, medfører det udeblivelsesvirkning. Det vil i praksis sige, at advokaten over for sin klient er ansvarlig for de (mer)omkostninger, der er konsekvensen af en